

Uruzgan ... of Congo?

Congo, in oppervlakte 60 maal zo groot als Nederland, is zo arm als de neten en hulpbehoevend tot en met. In december vorig jaar was er het 3FM-initiatief 'Serious Request. Red een kind in Congo', maar na de kerstoverdenkingen en nieuwjaarsvoornemens is het weer stil geworden.

In Congo zit momenteel een vriend van me, die tijdens de oefeningen in het kader van NRF-4 mijn Belgische evenknie was als opvolgend pelotonscommandant. België heeft natuurlijk van oudsher een band met Congo, waarin een deel van de voormalige kolonie Belgisch Congo ligt. Die bloedband zorgt voor regelmatig hulpverlenend optreden van onze zuiderburen in de voormalige kolonie.

In Congo wordt géén oorlog gevoerd, maar het is er allesbehalve veilig. In de eerste plaats moeten daar humanitaire noden worden gelenigd, iets waar de Nederlandse krijgsmacht goed in is. Wat betreft personeel en middelen bij genie, logistiek, verbindingdienst en geneeskundige dienst loopt Nederland hierin voor op of in elk geval in gelijke pas met de bondgenoten.

Mijn duit in het zakje van de discussie over Uruzgan is: waarom dan naar Afghanistan als we ook naar Congo kunnen?

Deze en volgende maand valt de beslissing in de besluitvorming over de uitzending van Nederlandse militairen naar

Uruzgan. Die beslissing is behoorlijk tegengewerkt door besluiteloosheid en/of gebrek aan leiderschap van de regering. De kogel leek door de kerk, maar het kabinet liet – anders dan voorheen – de opmaat tot de beslissing over aan het parlement.

Of we gaan is de vraag: binnen de randvoorwaarden van een parlementaire democratie zijn noch het lidmaatschap van de NAVO noch het feit dat we een beroepsleger hebben automatismen voor een positief besluit. Maar de consequenties van niet op missie gaan naar Uruzgan ten opzichte van de NAVO-bondgenoten zullen gedragen moeten worden door de partijen die tegen zijn. Partijen

die in een volgend kabinet misschien wél regeringsverantwoordelijkheid dragen.

Of we gaan is onder meer afhankelijk van het Toetsingskader 2001 – het vernieuwde Toetsingskader inclusief exit-strategie. Maar ook de publieke opinie roert zich. Nog op nieuwjaarsdag verscheen in The Sunday Times het verontrustende bericht 'Military fears big Afghan losses': Britse militairen zijn behoorlijk bang voor slachtoffers in het zuiden van Afghanistan. Met aantallen slachtoffers die, in een worst-case scenario, vergelijkbaar zouden kunnen zijn met die tijdens de Falklandoorlog in 1982. Uruzgan is, schijnbaar meer nog dan Kabul of Irak, géén Kindergarten.

Niemand heeft gezegd dat oorlogvoeren ongevaarlijk is. Dat weten beroepsmilitairen, die – volgens de vakbonden – zelfs contracten verlengen om maar op uitzending te mogen naar Uruzgan. Als er slachtoffers vallen is dit een beroepsrisico (wat niets te maken heeft met het modewoord 'sneuevelbereidheid'). Toch gaat geen enkele militair in dienst in de wetenschap nooit op uitzending te hoeven. Voor bangelijke softies is geen plaats in een beroepsleger.

Uruzgan is wat mij betreft een verantwoordelijkheid die

Nederland kan nemen. We bewijzen al jaren dat we met de groten der aarde meekunnen. Na optredens in UNMEE (Eritrea/Ethiopië),

SFIR (Irak) en ISAF kunnen we de dynamiek van een gevaarlijker missie aan. Daar ben ik van overtuigd. Toch ben ik blij dat ik in de eerste plaats beroepsmilitair – uitzonden naar Afghanistan in 2003 – en daarna columnist ben, géén politicus. Als ik een contract had, zou ik graag willen verlengen voor Uruzgan. Maar ik zit in opleiding, maak geen beleid en heb dus gemakkelijk praten.

Marcel van Hemert, onderofficier bij het Regiment Geneeskundige Troepen van het Dienstvak Logistiek, schrijft deze column op persoonlijke titel.

“Niemand heeft gezegd dat oorlogvoeren ongevaarlijk is”